

tovo uide. Tako poteka planinsko delo dan za dnevom, da se skoro še kateremu koledar zmeša in mu prehitro pride nedelja. Žalostno je pa v planini, kadar nagaja slabo vreme.

Naši kosci so imeli srečo, ker proti koncu tedna jim je šlo delo že h kraju. Bilo je koscev mnogo, delali so čvrsto z Janezom, ki je bil vedno prvi. Največ pa je pomagalo ves čas lepo vreme, da se je seno hitro sušilo.

„Primojdunaj, hvala Bogu!“ je rekel pogosto Golob, ko je prišel z voli poleg volarja h koscem. „Letos imamo pa srečo! Če pojde tako do nedelje, pa smo gotovi.“

„In veliko se je bo nabralo“, so dostavljali kosci; „visoka ni bila trava, pač pa tembolj gosta.“

V soboto zjutraj so pripravljali za zadnje vlaknje. „Drevi mora biti ,likof“, tako so se junačili.

„Jaz pojdem po nekaj stelje za podlago“, reče Janez, „vi pa spravite med tem mrvo iz kočice in jo dežite k oni-le kopici. Mislim, da letos ne bomo več rabili mrve za posteljo. Kje je le sekira? Ali ni tu za durmi?“

„Nič ne vem, ker je nisem rabila“, odvrne Anica. „Menda jo je sinoči hlapec kam del, ko je drva napravljaj.“

„Glej, tukaj-le je; je že dobro.“

Rekši odide Janez doli k studencu naklestit nekaj vejčja. Parkrat mahne, kar zarohni tam od nasprotni strani oduren glas:

„Kaj delaš tu, ti kradež pobalinski?“

Po teh besedah se je s kletvijo in rotenjem prikazal izza grmovja — Luka, s puško na rami.

„Kdo je kradež?“ postavi se Janez jezno. „Meniš li, da je ves svet tvoj, ker se tako nosiš? Tam-le ono strugo poglej, ondi je bila meja že od nekdanj, pa še bo, če Bog dá!“

„Glej ga, kako se nosi ta-le smrkavec, kakor bi bilo pri Golobu že vse njegovo! A čakajte vi vsi“, rekši pogleda še Anico, ki je bila med tem prišla iz kočice, „čakajte, da vam pokažem jaz, ker vam stari preveč prizanaša!“

Luka se je mislil še huje znositi nad Janezom, pa videl je tam nad kočico trumo koscev, ki so odnehali od dela in radovedno k njima zrli, ko so slišali prepir. Bilo je med njimi par takih, ki so mu bili ,gorki‘, pa tudi — krepki, če bi bilo treba udariti.

To je Luka kmalu uganil, zato se je rajši umaknil nazaj v gozd, od koder se je slišalo le njegovo rotenje. Vpiti so začeli tudi kosci, a Janez jih je kmalu pomiril.

„Bodimo mi bolj pametni, saj vidimo, da onemu precej manjka!“

Nato je šel h kočici. „I, kaj-le ima pri vas ta bahač, da se tako znaša?“ je vprašal Anico.

Ta je bila v solzah.

„To sem ti hoteta povedati že zadnjič, pa sem pozabila. Pred več leti je Trpotec posodil našemu očetu za par volov, ko so ravno potrebovali. Bilo je tistokrat slabo leto.“

„Tako? Sedaj pa misli ta bahač nas vse pojesti! O, to bi mu oče lahko odrinili. A dobro je, da se je ta surovež zmotal o pravem času! Ne bilo bi mu dobro predlo!“

(Dalje.)

Daj!

Daj, prijatelj, razodeni
svoje mi skelečo bol:
skupno bova jo nosila
in trpela vsak je pol.

Skrbno bom jo v srcu hranil,
moško molčal odsihdob,
dokler je ne bo zagrnil
z mano vred molčeči grob . . .

Leo Levič.